

НА ШИРОКИХ ПРОСТОРАХ САСКАЧЕВАНУ.
(З двадцятишестилітніх доробів укр. фермерів в Канаді.)

Було це останнє покоління. На "екстра-генсу" робота вже закінчилась, а робітників, заробивши на пару десятків доларів, розійшлись на всі частини широкого Канади.

Після трінадцяти років, в позитиві з одним фермерським хлопцем і він прибув до мене, що візьме мене на ферм. Я був дуже йому вдячний, бо грошей, котрі я заробив на "екстра-генсу", не вистарало мені на зиму.

— Будемо рубати корти і заробимо більше, як на тім паршійні "екстра-генсу"! — сказав мені фермер. — В нас є дочка. Може навчитьсь "дипломатичної зносини".

Зібрав я свою "білину" в мішок і гайда на ферму! — фермер, як прийшов до роботи в одній сорочці, оверголах і вати, так і вертав до дому. Не мав ніякого пакунка.

Пустивсь ми тректи на захід. Останній вітер дошкочував, а зверху сіла якась туста мряка.

— Як довго треба нам йти? — запитав я.

— Три години трекую, а один день фермерською дорогою.

— А фіри не їдете тут?

— Трепер слота. Дорога нездала. Я насуваю шанку на уха, оду руку викинув в кишеню, другу обмотав мішком і чвавав широким кроком за фермером.

— Коло того білого дерекректу звертаємо на північ, — мурнув фермер, затирючи руки від зносу.

Вітер і дощ все більше дошкочали. Я чувся як іцмак мокий, і до того ще я голодний.

З тяжкою білою ми дійшли до "кроніна".

На північ від треки я бачив маленькі пообляювані галяви хатки, пофриті соломиною стріжкою. Завдався мені, що я зблився до того самого села, котре опустив десять років тому назад в старім краю.

"В Канаді, соломині стріжкі?" — ставив я собі питання.

— А де ж ті наші багаті фермери? Я чув, що в Саскачевані всі фермери багаті! Де ж вони? — спитав я фермера.

— Є в багаті, але далеко. Хто погнав на добру землю, а мався ми робити, то тепер трохи доробився. А в цій околиці всі фермери білі. Те, що бачиш. Маленька хатинка, маленька стайна, одна корова і в декількох пара худих волів.

— Чи не дістані би ми тут дещо перекусити? Я голодний, як пес!

— Ще дві милі. Там мешкає моя сестра — відповів фермер.

В маленькій ліску вилітала маленька церковна вежа, чи дзвіниця.

— Ходім під ту церкву, та хоч закуримо за вітром! — запропонував я фермерові витягаючи ногу з боюта.

— Гарзай!

Ми звернули на скід. Церква була це нова, але дуже погартана. Двері отворені.

— Чи нім я свято?

— Або що?

— А чого ж двері до церкв отворені?

— Ця церква стоїть пусткою. Тут колись забавлявся помню і нашою аводів будувати церкву. Ото жке будували і так стоїть вже через п'ять років.

— Попи не дождаються більше?

— А хіба вони дурні, щоб викорчувати ноги по цих дорогах? Попи дождаються нех до тих фермерів, котрі мають добрі дороги, добрі коні, автомобілі, дають смачно їсти і міряють спати. Такі вони Христові наслідники! — Вже чотири роки навіть ногою не вступав до цієї колонії.

— Но все ж ця церква лініше споруджена, чім хата котрого небул фермера на цій околиці!

— Це двадцятишестилітній доробок тутешніх фермерів. Це все, на що вони протяг дошкочити і п'ять років тяжкої праці могли спроможтисся.

Зайшли до середини. Біленько престоло стійть двох каубачіх волів і руміяють жаучу.

— Не молятьсь люде, до хоч худоба молиться за них, — сказав фермер усміхнувшись. — Це Білшинові волі — найбагатшого фермера в цій околиці. Він має три корови, пару цих волів і ляху з поросляком.

Я дівся трохи суворого тютюну, ми поробили папіроси, загрили руки і пустились дальше.

Дощ потрохи перестав падаати. Ми звернули на мурну. За корні вилітала якась обертка, мокра жінщина з мішком на плечах.

— Гадо, гадо! А ви звідки так? — спитав фермер жінчину.

— Та ось, доїждам до Стефана позичити трохи мукі, бо до міста гід дїстатись, — відповіла старіша жінщина.

— Як до Стефана? Та ж це п'ять миль.

— Що ж робити, дитинко? Фермер знає зі старої мішок і ми вступились дальше.

— А як вам бабуно, прожанається тут? — спитав я її.

— А чн ти, сику, не бачиш? От бїад, таді годі!

— Ви вже догдо тут живете?

— На м'ятки боюї минуло двадцять і три роки.

— І за такий довший час ви нічого не доробились?

— Наробилась я, сику, досить. Вак в рух своїх те чую від праці. Та що з того? Істи нема що!

— А смія у вас нема?

— Е. Вак всі жонаті. Я живу зі своєю наймолодшою дочкою. Всі вони білі. Ще в синім треба помогати.

— Чи ліпше вам тут, чи в старім краю?

сіверу. Ще я звався до десяти доларів факторного, бо казали, що відкажуть нас "на дуже добрі землі".

— Чому ж ви пішли на не заможнішого місце?

— "Пішли"? Не було спомину. — Це в цій околиці і заможні фермери!

— Тут нема. На цілім цім просторі дуже білі фермери.

— Ваш син, Оуфрей, може вже десь переїхався звідси?

— Він ось так кожного року поїде на роботу, привезе пару центів, а я дещо з городини продаю, пригодую порос, купую мукі, цукру, таї так живемо.

— До краю, не маєте надї вратити?

— До Галіччини?

— Еге ж.

— Чи я вже там не була? Також годувала. Діла пшяні корови для двох різнських місячно. Бідиому вродити в очі.

— До церкв ходите?

— Ні. В нас нема коньода.

— А хто вас сповідає, хто хрестить ваші діти, хто святий наски?

— Діти ростуть без хрещення, умирають без сповіда, і ліять несвечено. Чиного потрібно святити, коли воно вже посвечене людським потом. Ви в містах забуваєте собі ще я свяченого. А у нас коли б було хоч варене! Оуфрей увійшов до хати, запитав дещо матері про ріжні свої домашні справи, сіа на стільці і почав скручувати якісь мотузки.

Я ходив по хаті і нудисся. Анї дитинки не що, анї читали іо і думати було годі.

Вак була друга година пополудни, коли до хати увійшов якийсь обдертий фермер з батоком в руці.

— Може хочеш, що купити? Іду до міста.

Я аж підскочив.

— Чи не звязи б ви мене з собою? — спитав я.

— Шур!

Оуфрей старшав мене стримувати, але не міг.

Я зібрав свої манатки, всадився на велетенній вій, фермер забавку на воли і ми поїхали. Дорога була дуже погана. Я думаю, що поки доду до міста, то і тельбухів в мене не стане. По дорозі ми з фермером розмовляли на ріжні "теми". Він казав, що перед кожноим вибором "фікусуть" їм дороги та будують школи, відтак тихо аж до сїадуваючих виборів.

— Я думаю, що колонію вскорі покидати. Треба йти між цивілізацію, шоби хоч для дітей своїх поінформити. В мене їх чотирьох: від два до десяти років. А до школи їм жеждне не ходити, бо до школи десять миль.

— Ви невдоволені шім життям яке тепер маєте?

— В цій околиці ніхто не вдоволені. Фермери їей околиці повинні б не пекало, але не мають грошей, а також ї жадують остантні своєю дорогу працю, яку вони вкладали в собі двадцять років в цій фермі.

На дев'яту годину вечером ми дістались до місточки. Фермер пішов шукати стайні для себе і волів, а в вирост на замірчико.

В десятій, я вже був на "трєні" і вдумав — думав про таке життя тих фермерів і фермерок, які шойно вїдїдали. А їх тічкчі не лише в Саскачевані, але по цілій широкій Канаді!

Тисячі хорих, що не мають лікарів, тисячі дітей, що не мають шкіли, і нема надї на ліпше "завтра".

А чи не ліпше таке між українських фермерами, а чи не ліпше між самими фермерами, а між робітниками?

Всїгда є білі і багаті. І так довго, доки будуть багаті і білі, — на нас нема що надїятись чогось ліпшого. Треба організуватись в якісь організації і співати в боротьбі виринати з нерівності і встановити їд братерства й рівності, де не буде багаті і білїкві, а будуть люде-браті.

М. С.

ДЕЩО ПРО СВІТ БОЖИЙ І ПАНІВ У НЕМУ.

Певно ви, товариші, пам'ятаєте дуже добре, якщо ми колись, післ приїзду до Канади, були бідолахами, тай до того ще й невченими, неспіженими, тай найкушо з нас думки не приїшла до голови, анї взяли з собою хоч одного пана, бодай так на розслокло. І нудно та гірко було нам через довгий час, що не малимо своїх ріжних панів. Другі народи величались своїми панями, своєю нацією, а в нас були самі івані, Даниїла та Гавриїла, ну і яка-ж то могла бути нація?

І доводило журитись та радитись, як би зробити, шоби і у нас були свої пани. Аж нарешті комусл встріла шасина гада до голови і він сказав: "Знаете що, люде добрі? Ми так довше жити не можемо без своїх панів, ми муємо їх виплекати самі! Бо доки ми не будемо мати своїх ріжних панів, дотї ніхто не буде радувати нас за цивілізованим людем".

І як почали люде радити на всі способи, то вродило, що без своїх ріжних панів (хочби вони були з первареної сироватки) така нема наш ніякого життя. І встановили так, шоб треба будувати бурси, а хто має охоту бути паном, то хай їде до бурси і вчиться на пана.

Почалась робота. Почалось пакування своїх панів. Що правда, кандидат рекрутувались такі з своїх, невчених, але виплекати було їх на панів, то не те, що плекати телата на ярмарок. Ож, тяжка то була праця, тяжка, зокви ми їх виховали і захищали своє панство. Зразу здавалось, що то мала марина, але пізніше показалося, що то таки досить

трудна справа. Бо лише подумайте собі: треба будувати бурси, постаритись або інші панічї малї вигідне поможєння, або інші панічї малї шось їсти з паньми. Ажже. Всього треба було для наших молодих панів.

Тай ми, фермери, давали і гроші і хліб і месо, молоко, сир, масло, яйця, баряболї, капусту, моркву, буряк, цибулю і лгичину. Ажже, всього завладалімо, бо навчилися до того, що муємо мати своїх ріжних панів. По кількох роках тяжкої праці таки вдалося нам виплекати своїх панів, так само, як колись Швайцарїям вдалося виплекати з миршаних телат равсочу худобу.

Тепер, хвалити бога, ми маємо всього, що нам потрібно, так як заможний фермер має подостатком всієї машинерії. Маємо панів і дяків, професорів, учителів, докторів, адвокатів, нотаріусів, крутарів, шахраїв, гандаларів, скларів, політкерів, дипломатів, штигуїтв і доношків, а всі разом вони називаються — українські патриоти! Хатче, товариші, що ми тепер маємо вську всичину, маємо все, аби бути цивілізованими і культурними. Ну, і якої-ж хороби нам ще бракує? Ніякої! Тепер вже ніхто не сміє закинути нас, що ми якісь дикунї або шось подібне. О, що ні, то ні! Тепер ми вже маємо свою катеринку, що то гармонію, значить маємо всі потрібні складники, котрі творять націю і ми не потребуємо нічим журитись, лише маємо працювати і суцїлїтї панів та поїлї, давати їм якоїсь більше доларів, а вони вже знають сами, що мають зробити з тїми доларями, бо вони на те вчилися.

Та не одну тисячу і не одну десятку тисяч вдали ми на те, шоби виплекати і дочекались своїх ріжнських панів. Та все було бї добре, якби не одні люде, — а не те, що з нас, молодих товаришів, є багато збитовників і треба за це нас трохи пошарити.

Ми мали так багато клопоту, труду і кошту, поки виказати собі своїх панів, а ви тепер не хочете слухати їх, не хочете давати їм доларів, сами берете до просїти, а панів лишате на боці. І хто-ж то вигадав таке робити? Так ви повинні знати, що пани є на те, аби слухати їх і робити так, як вони кажуть, а ви отщо наробиїли? Ви панобудували робітничїх доми, сами закладаете собі дїточї школи, сами скїдаєте їздї, засновуете новї товариства і то не лише мужські, але й жіночі. І хто-ж то так вигадав? Де-ж ви вїдали, аби яка культурна нація завдавала собі яка культурна товариства? Та-ж ви знаєте, що жінка має патривати до шоби, а не полїтики! Але ви ні на що не звачаете, лише всї робітничї і фермерї хочете поорганїзувати в свої товариства, а панїм і помаї нічого не хочете лишити.

І шоби ви хочє думаете, товариші! Та-ж шаші пани і пани не можуть жити божим духом! А якщо ми не дамо їм доларів, аби вони мали за що купити собі хліба, то вони погинуть з голоду, як рудї мїли. А чїя ріг буде як не наш? А що станеться тоді з нашою культурою? Хто буде вїдводити наших братів з польської неволі? Хто буде інформувати всї, що бошєвщина знущається над Україною? Або знову, хто буде учити нас святаго писма? Хто буде учити нас, шоби ми були покїрними і не завидували багатїм? Хто буде страшити нас пеклом а потїшатї небом, як не стане панів?

Опанїтається, товариші, доки ще час, доки в наших панів, ще сак так душа телаеться, бо як наше панство погине, то ми останемо без панів. А тоді хоч бери, та наймай собі пана.

І може вїйти таке, що пан буде наймитом у фермера і робітника. Приїдте тоді казати: "Прошу пана, замітайте свиням".

Чорнороб.

ІДЕМО ВПЕРЕД.

Келгарі, Алта.

Ми вляемо вперед. Селадорі робітничї і фермерї в Канаді поступили так далеко вперед, що сьогодні можуть вже смїло погордитись своєю робітничо-фермерською газетою в поширенїм виданню, що видається три рази на тиждень. Цєю газетою є "Українські Робітничї Вїсті".

Часом "У.Р.В." виходить перше раз в тиждень. Про три разове видавання в тиждень "У.Р.В." мало хто з робітничїх або фермерів вяскує. Вському звісно, що видавання газети поїжирє річно чималу суму грошей, тому мало хто думав про частїше видавання її. Але як час не стоїть на місці, так і свідомість між фермерами і робітниками не обмежується на малому гуртку, але пробиває собі дорогу і поширюється чим раз більше і глїбше в широкіх масах. Класова свідомість між українськими фермерами і робітниками здобула собі нинї грунт до того степеня, що "У.Р.В." вїданї дві рази в тиждень показалося зовсім за невистарчачою для робітничїв та фермерства, та кінець кінець на загальне домагання наших прїстутити до видавання цего часопису три рази в тиждень.

Отож "У.Р.В." почали виходити три рази в тиждень з днєм 1. марта і. р. Радїстї користь для нас робітничїх і фермерів неочїнена. Але ж і не забувайте, товариші, що і ми повинні попрацювати більше як досї, шоб наш часопис був забезпечений, та не борюваї постійно з недостатками як то було нераз в минулому. Першїш рік, яка обовязково нас доткнеться, це придбаннї наших газетї якоїсь більше число нових передплатників. Звїсно я те, що і старї передплатники не

повинні отатарити з вирїпаням своїх задегостей за часом. Ніхто з читачів не повинен відкадити з відновлення передлатки на ліпше, якщо передлатка кому скїдається, а до того є змога її вирїпати.

Отож до праці, товариші робітничї і фермерї! Пам'ятаймо на те, що видавання робітничїої газети якою є "У.Р.В." дежить невдоволю в наших руках. Часом "У.Р.В." не найбільшїм мѣстоу українських робітничїх і фермерів в Канаді. Ми не тільки зумїли зберегти те майно перед нападми і чорними брехнями з боку буржуазїі так чужої як і своєї, але й зумїли цей часопис встановити на такїй трївкій ґрунт, що сьогодні може читати його три рази в тиждень. Дїйснїй робітничїої часопис є підтримуванїй тільки самими робітниками. Ожже нашим завданям є вїжити до праці над дальшїм розвитком нашої преси так, шоб з початком 1925 року нашї "Українські Робітничї Вїсті" приходили до нас шодня.

То ж до праці товариші, а підємо ще дальше вперед!

Він.

Келгарі, Алта.

Дорогі Товариші!

Прошу помістити в нашій дорожій газеті "У.Р.В." цей мій короткий допис.

В 4 числї "У.Р.В." з цего року був поміщений мій допис, в котрім я зазначував, що незалежнїй вже той час, що "У.Р.В." будуть виходити три рази в тиждень. Їм проминуло з того часу наївть два цілий місяці, як "У.Р.В." почали згадати до українських фермерів і робітничїх три рази в тиждень. Значить, може відшування сповїлок — та не тільки мє, але і другїх тїснїчїх робітничїх, що так нетерпїливо ожеждали того часу.

Та тепер обовязком кожного свідомого робітника і фермера є придбати для "У.Р.В." якоїсь більше нових передплатників, відновити передлатку що має залегути та всім можливими способами старатись о підтримання нашого часопису.

Багато робітничїх передплатчувало б газету, та відмовляється тим, що не мають грошей на не. На це є також рада, бо хто зме читати, той зме й писати. Кожи такий робітник переїривається в одну місяца на друге, хай купить собі поштово перїснїку картку за два центи, напише на нїй свою стару і нову адресу, заадресує до редакції, вичне в поштово скринку і справа поладожена. За зміну адресї редакція не ждає анї цента. Я і самий не маю грошей на не. А в сїмїй менї дальше вганїти по "стендах" за газетою, тому і запропонував собі її. Тепер бє клопоту достопиши приносити мені газету аж до хати. Те саме зробити і ви товариші! — запропонуєтьте собі "У.Р.В." а на віпало "мудифонації" яке знаєте, як я змінио адресу поступити. Не відкаляйте з дня на день, але шлїть свою передлатку заре.

На замїненїю хїба скажу: Хай живе робітничя преса в шодню свїтї! З ширим товаришським прївїтом, Т. Харюк.

ПРЕСОВИЙ ФОНД "УКР. РОБ. ВІСТІ"

Г. Будинський, Вортмай	5.00
П. Пілюк, Вінніпег	3.00
І. Іванюк, Брентфорд	2.00
П. Чичило, Соція	2.00
В. Плєскок, Атікокан	1.00
Ф. Прокопов, Шіпїко	1.00
С. Никифоров, Шіпїко	1.00
Г. Н. Фіняк, Кемпур	1.00
Н. Гєсїий, Вєдана	1.00
І. Галєго, Вінніпег	1.00
В. Татарин, Венкувер	1.00
Н. Яровий, Порт Артур	1.00
С. Чабан, Карайф	1.00
Н. Никифоров, Карайф	1.00
М. Оридчук, Карайф	1.00
Н. Мазурак, Амулет	1.00
М. Шєвїц, Ньюарк	1.00
І. Портєй, Актіон	1.00
Т. Коцювїк, Вінніпег (з "П.П.")	50

Гаредвїн, Алта.

Дорогі Товариші!

Засїлау Вам суму \$8.25 на пресовий фонд "У.Р.В.", що зібрано днєм 10. марта і. р. в г.о.в. Селадора Паламарчука в Гаредвїні на забаві, яка відбулась з нагоди уродин його дочкї. Всї гарно забавлялись та при шїї на додї г.д. Тодор Скрїпнїчук і Василь Лїпшїчїй завїдали прїстнїми гостєй до вїльнїх дєток на пресовий фонд "У.Р.В.". Жертви на пресовий фонд зложили сїлудочї товаришї і товаришкї:

Тодор Скрїпнїчук	1.00
Василь Лїпшїчїй	1.00
Фрозїна Лїпшїчїя	1.00
Тодор Булїховський	1.00
Нєстор Палашкївський	1.00
Гєоргі Паламарчук	1.00
Сандїк Паламарчук	1.00
Василь Кошман	50
Гєоргі Кошман	50
Гєоргі Лєствїка	50
Назар Орш	25
Разом	8.25

Всім жертводавцям шїра подяка. З товаришським прївїтом, Т. Скрїпнїчук і В. Лїпшїчїй.

Карайф, Алта.

Дорогі Товариші!

Посїлау Вам \$23.50 на передлатку і пресовий фонд для "У.Р.В." і "Робітничїх". На передлатку "У.Р.В." прїпадає \$16.00, на передлатку "Робітничїх" \$7.50. З товаришським прївїтом, С. Чабан.

МІТІНГ ПРОТЕСТУ!

Повідомляється всїх українських робітничїх і робітничїх в місцевостї Іст Кїлданон і Ем-вуд, що в недєлю, днєм 30. марта і. р. о. години 2.30 по полуднї відбудеться в Укр. Роб. Домі в Іст Кїлданон

МАСОВЕ ПРОТЕСТАЦІОНЕ ВІЩЕ

проти насильств польської шляхти і румунських бояр над безоборонними українськими селянами і робітниками, проти дїкого нахабного безправного порядку, який заводить польська шляхта і румунські бояри на українських землях.

Робітничї і робітничкї! Приходїть всї на це віще висказати своє обурення з приводу останнїх подїй в старому краю. Промовляти буде т. І. Навїзїєвський з Вїнїпєгу як також і місцевї товариші.

УВАГА! — — — КОМЕДІЯ

Перший раз на сцені Укр. Роб. Дому в Іст Кїлданон.

Заходом Укр. Роб. Дїт. Школи при Фїліп Стєв. У.Р.Д. в Іст Кїлданон відграється в суботу, днєм 29. марта і. р. в Укр. Роб. Домі в Іст Кїлданон однї з найкращих дїточїх комедїй в 3-ох актїх Клявдїї Лукашевїч п. н.:

"БУНТ ПЯЛЪОК"

Штука представляє двї групи дїтей, добрих і чємних і також пустих і розвесєлених. Ця комедїя є одна з найкращих. Хто прїйде, той не пожаде. Приходїть громадо! Приходїть всї і кїлчте знайомих! Цїна мїсьц 25 центїв. Вєсь дощї прїзначенїй на підтримку Укр. Роб. Дїточї Школи в Іст Кїлданон.

УВАГА! — ВЕГРЕВІЛІ

Вїдїла Стєв. У.Р.Д. в Вєгрєвїлї відграє в понедїлок, 31-го марта в Дубїнє Театрі в Вєгрєвїлї, надївичайно інтересну і поучачоку драму в 4-ох дїях, а робітничого життя, п. н.:

БАТРАКИ

В драмї представляється фабричне життя робітничїх і ви не повинні пропустити, шоби не побачити цю штуку. Тоду прїходїть всї та прївїдеть з робочо знайомих і прїятелїв. Початок о год. 8.30 вечєром. Вступ: Дїтя дорослих 50 ц.; дїтя дїтїчї 15 ц.

ПОШЛУКУ в дуже важнїй справї свого швагєр Олекє Деркача з Рєпублїчє, поївт Заставна, Буковина, Мав перебувати в Монреалї. Хто бї про него знав або їн сам хай напише на адресу: М. Kalynehuk Elizabeth, Ont. via Atikokan (30)

ПОШЛУКУЮ свого швагєра Людєвіка Сєвїльського, що три роки назад мешкав в Вїнїпєгу під ч. 826 Манїтоба емвї. Хто про него знав бї або їн сам хай напише на адресу: Steve Federshyzn 41 Northern Hotel Second Street Portland, Oregon (31)

ПОШЛУКУЮ свого швагєра Юрєк Мєсєнєва, з села Кєспєрєвє, поївт Зєдїлїчїн, Гєлїчїна, який перебував через довгий час в Мус Дїко, Сєкс, а вїтак вїїхав до Кїмберлєй, Б. К. Я маю для него шкєвнїй їст вїд його родини. Пропшу писати на адресу: Oleksa Martyniuk Hardieville, Alta (31)

ПОШЛУКУЮ свого кравця Пєтра Дунєвського з села Зєвєла, Камєнєв, Подільської губ. Мав перебувати в Новїй Сєвїїї. Маю для него новинку з старої краї. Хто про него знав бї або їн сам хай напише на мою адресу: Wasy! Bodnaruk Sull. Mine Kimberley, B. C.

ПОШЛУКУЮ свого кравця Пєтра Дунєвського з села Зєвєла, Камєнєв, Подільської губ. Мав перебувати в Новїй Сєвїїї. Маю для него новинку з старої краї. Хто про него знав бї або їн сам хай напише на мою адресу: Wasy! Bodnaruk Sull. Mine Kimberley, B. C.

ПОШЛУКУЮ свого кравця Пєтра Дунєвського з села Зєвєла, Камєнєв, Подільської губ. Мав перебувати в Новїй Сєвїїї. Маю для него новинку з старої краї. Хто про него знав бї або їн сам хай напише на мою адресу: Wasy! Bodnaruk Sull. Mine Kimberley, B. C.

ПОШЛУКУЮ свого кравця Пєтра Дунєвського з села Зєвєла, Камєнєв, Подільської губ. Мав перебувати в Новїй Сєвїїї. Маю для него новинку з старої краї. Хто про него знав бї або їн сам хай напише на мою адресу: Wasy! Bodnaruk Sull. Mine Kimberley, B. C.